

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 K 036862 25 Kž 4
Banjaluka, 09.06.2026. godine

U IME REPUBLIKE SRPSKE!

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Daniele Milovanović kao predsjednice vijeća, Svetlane Marić i dr Vladimira Simovića kao članova vijeća, uz učešće zapisničarke Andree Granolić, u krivičnom predmetu optuženog E. S. zbog krivičnog djela ubistvo u pokušaju iz člana 124. stav 1. u vezi sa članom 22. Krivičnog zakonika Republike Srpske, odlučujući o žalbi njegovog branioca, advokata Slobodana Bulatovića iz Banjaluke, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 K 036862 24 K od 02.06.2025. godine, u sjednici vijeća kojoj su u javnom dijelu prisustvovali, republička javna tužiteljica Svetlanaka Bijelić, optuženi i njegov branilac, 09.06.2026. godine je donio

PRESUDU

Odbija se kao neosnovana žalba branioca optuženog E. S. i potvrđuje presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 K 036862 24 K od 02.06.2025. godine.

Obrazloženje

Presudom Okružnog suda u Banjoj Luci broj 11 0 K 036862 24 K od 02.06.2025. godine, optuženi E. S. je oglašen krivim zbog krivičnog djela ubistvo u pokušaju iz člana 124. stav 1. u vezi sa članom 22. Krivičnog zakonika Republike Srpske (KZ RS) i po osnovu istog zakonskog propisa i primjenom člana 42. tačka 2), 43, 46, 52, 53. stav 1. i 54. stav 1. tačka 3) KZ RS za to krivično djelo osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, u koju mu je na osnovu člana 59. stav 1. KZ RS uračunato vrijeme provedeno u pritvoru od 22.07.2024. godine do stupanja na izdržavanje kazne zatvora, a na osnovu člana 72. tačka 9) i člana 82. stav 2. KZ RS, optuženom je izrečena i mjera bezbjednosti oduzimanja predmeta - skalpela sive boje, sa metalnim sječivom dužine 6 cm i određeno da se nakon pravosnažnosti presude ovaj predmet ima uništiti. Istom presudom je odlučeno na osnovu člana 99. stav 4. i člana 101. Zakona o krivičnom postupku Republike Srpske (ZKP RS) da troškovi krivičnog postupka u iznosu od 16.527,42 KM, kao i nagrada i nužni izdaci branioca, čija će se visina odrediti posebnim rješenjem, padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv te presude žalbu je blagovremeno izjavio branilac optuženog, advokat Slobodan Bulatović iz Banje Luke, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede Krivičnog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, sa prijedlogom da se žalba uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje, ili da se pobijana presuda preinači tako da se optuženi oslobodi od optužbe. U žalbi je traženo da stranke i branilac budu

obaviješteni o održavanju sjednice vijeća pred drugostepenim sudom u smislu člana 318. stav 1. ZKP RS.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Sjednica drugostepenog vijeća ovog suda održana je shodno članu 318. stav 1. ZKP RS u prisustvu republičke javne tužiteljice Svetlanke Bijelić, optuženog i njegov branioca, te sudskog tumača za arapski jezik Slavice Drinić, koja je tok sjednice predvodila optuženom na njegov maternji arapski jezik, shodno članu 8. ZKP RS. Na sjednici je branilac izložio žalbu ostajući kod svih žalbenih prigovora, navoda kojima su obrazloženi i žalbenih prijedloga, a optuženi se izjasnio da je upoznat sa žalbom svog branioca i da je u cijelosti prihvata te nema istoj ništa dodati. Republička javna tužiteljica je žalbu branioca ocijenila neosnovanom i predložila da je sud odbije i prvostepenu presudu potvrdi.

Sud je ispitao pobijanu presudu shodno članu 320. ZKP RS po svim navodima žalbe i po službenoj dužnosti da li je povrijeđen Krivični zakonik na štetu optuženog, imajući u vidu stanje predmetnih spisa i izjašnjenje stranaka i branioca na sjednici, pa je utvrdio da je žalba neosnovana i odlučio kao u izreci ove presude iz razloga koji slijede.

U žalbi se navodi stav odbrane da je pobijana presuda donesena uz pogrešan zaključak prvostepenog suda da se „u radnjama optuženog nalaze (sva) bitna obilježja krivičnog djela za koje je optužen“ te da je izreka te presude nerazumljiva, protivrječna sama sebi i razlozima, te da u presudi nisu izneseni razlozi o odlučnim činjenicama, čime se upućuje na povredu Krivičnog zakonika i bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 311. stav 1. tačka k) ZKP RS. S tim u vezi se u žalbi samo navodi zakonski tekst navedene zakonske odredbe, ali se ničim konkretnim ne argumentuju navedene povrede, niti za njihovo postojanje žalilac ima uporište u sadržaju pobijane presude, u čijoj izreci je na razumljiv način opisano kako je predmetne prilike optuženi pokušao, svjesno i voljno da upotrebom skalpela života liši oštećenog. Suprotno stavu žalioaca, ovaj sud nalazi da činjenični opis djela, zbog kojeg je optuženi oglašen krivim izrekom pobijane presude, odražava bitne elemente krivičnog djela ubistvo u pokušaju iz člana 124. stav 1. u vezi sa članom 22. KZ RS i da su u obrazloženju presude izneseni potpuni i konzistentni razlozi u pogledu svih činjenica, odlučnih za postojanje ovog krivičnog djela i krivičnu odgovornost optuženog kao njegovog izvršioca, kao i u pogledu svih relevantnih procesnih i meritornih odluka suda. Stoga ovaj sud nalazi da su neosnovani, s tim u vezi izneseni prigovori žalbe u pogledu povrede Krivičnog zakonika i bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 311. stav 1. tačka k) ZKP RS. Neslaganje pak žalioaca sa ocjenom prvostepenog suda da je vjerodostojan iskaz svjedoka oštećenog G. S. i mišljenje odbrane da su s tim u vezi u obrazloženju pobijane presude izostali „valjani razlozi“, ne argumentuje postojanje navedene bitne povrede postupka, već se osporava ocjena dokaza i utvrđeno činjenično stanje, pa ih je ovaj sud imao u vidu i ocijeniti u okviru tog žalbenog osnova.

Ispitujući činjeničnu osnovu pobijane presude, ovaj sud nalazi da navodi žalbe nisu uspjeli dovesti u sumnju način na koji je prvostepeni sud ocijenio dokaze izvedene na glavnom pretresu (saslušanjem svjedoka D. I., M. R., M. G., A. P. i MLDB. 1. i MLDB. 2., te vještaka Željka Karana, Dušana Keckarevića, Slobodana Stankovića i Jelene Ilić, kao i čitanjem zapisnik o saslušanju svjedoka oštećenog G. S. od 16.7.2024. godine i vršenjem uvida u uviđajnu dokumentaciju, pismene nalaze i mišljenja vještaka, medicinsku dokumentaciju o povredama oštećenog i dr. dokaze objektivne prirode), pa ni konačan zaključak prvostepenog suda, zasnovan na svestranoj sadržajnoj analizi i savjesnoj ocjeni svih dokaza shodno članu 295. stav

2. ZKP RS, o nesumnjivoj dokazanosti navoda optužbe da je predmetne prilike optuženi pokušao života lišiti oštećenog G. S. na način bliže opisan u izreci pobijane presude i time izvršio krivično djelo ubistvo u pokušaju iz člana 124. stav 1. u vezi sa članom 22. KZ RS, za koje je oglašen krivim i osuđen na kaznu zatvora od tri godine. O tome su u obrazloženju pobijane presude izneseni potpuni, jasni i za ovaj sud u svemu prihvatljivi razlozi. Za suprotan stav odbrane, u žalbi nisu navedeni prihvatljivi argumenti, niti ponuđeni novi dokazi, pa se prigovori žalbe, kojima se osporava utvrđeno činjenično stanje i na isto primijenjeni Krivični zakonik, ocjenjuju neosnovanim.

U žalbi se apostrofira stav žalioca da je optuženi predmetne prilike postupao u nužnoj odbrani i to nastoji argumentovati selektivnim prikazom izjava MLDB. 1. i MLDB. 2., te nespornom okolnošću da je i optuženi zadobio tjelesne povrede u sukobu sa oštećenim, čiji iskaz je po stavu odbrane prvostepeni sud pogrešno ocijenio i poklonio mu vjeru prilikom utvrđivanja činjeničnog stanja.

Pri tom žalilac gubi iz vida cjelovitost iskaza navedenih svjedoka i njihove bitne sadržaje iznesene u obrazloženju pobijane presude, iako ih žalbom ne osporava. Vlastite pak zaključke da je optuženi postupao u nužnoj odbrani, da je oštećeni započeo fizički sukob sa njim, kad ga je srušio sa bicikla i nanio mu udarcima povrede, dok se on pokušavao udaljiti sa lica mjesta, žalilac nastoji utemeljiti na izjavama maloljetnih očevidaca kritičnog događaja, MLDB. 1. i MLDB. 2., navodeći da MLDB. 1. nije primijetio između njih nikakav fizički kontakt dok optuženi (kojeg opisuje kao momka sa crnim kačketom) nije počelo bježati na biciklu, a oštećeni (kog opisuje kao momka u crvenoj majici) ga je srušio podizanjem zadnjeg točka bicikla, nakon čega su se potukli šakama, kao i da je djevojka oštećenog, MLDB. 2. opisala da su se oštećeni i optuženi sukobili na autobuskom stajalištu a da ona nije vidjela da optuženi nešto ima u ruci i da je povrijedio oštećenog, takođe opisujući i da je optuženi pokušao pobjeći kad joj je oštećeni doviknuo da zove policiju i da ga je oštećeni spriječio da se udalji biciklom tako što ga je srušio sa bicikla. Pri tom žalilac ne navodi da je MLDB. 2. izjavila da je po njenom pozivu oštećeni došao na autobusko stajalište (gdje ju je optuženi verbalno napadao i upućivao joj neprimjerne ponude) i rekao optuženom da je to njegova djevojka i da se odmakne od nje, na šta je optuženi agresivno reagovao i uhvatio oštećenog za vrat pitajući „šta ti hoćeš ovdje“ (čime je prvi fizički napao oštećenog), nakon čega su se pogurali i izašli na ulicu, odakle joj je oštećeni doviknuo da zove policiju, pa kada im je pokušala prići bliže i uočila krv na licima i optuženog i oštećenog, oštećeni joj je ponovo vikao da zove policiju, kada je uzela telefon, da bi nešto kasnije primjetila da je optuženi uspio pobjeći prema kafiću Ferata. Ispred tog kafića je stajao MLDB. 1., koji je izjavio da je prekoputa primjetio dvojicu momaka i jednu mlađu djevojku i vidio kad je ovaj sa kačketom izvadio nešto iz džepa ili torbice i time pokušavao ubosti ovog drugog u crvenoj majici, idući prema njegovom vratu i da je ovaj sa kačketom imao pocijepanu arkadu i agresivno krenuo da bode ovog drugog, kada su im prišla dvojica muškaraca, koji su izašli iz kafića i razdvojili ih, nakon čega je ovaj sa kačketom pobjegao. Svjedok D. I. je po izlasku iz bašte kafića primijetio kako dva muškarca trče iz pravca hotela Krajina naguravajući se i da ovaj sa kačketom obara ovog drugog na tlo i udara ga rukama po glavi dok ovaj leži na leđima i brani se, pa je on pritrčao i uhvatio muškarca sa kačketom za rame, ali se on istrkao i brzo pobjegao kroz haustor, dok je ustao onaj koji je ležao, pa kako je obilno krvario iz vrata, zvali su hitnu pomoć. Svjedok M. R. je takođe naveo da je po izlasku iz bašte kafića primijetio dvojicu kako iz pravca hotela Krajina prelaze ulicu naguravaju se i vuku za majice, a po dolasku pred „Molos“ nastavljaju da se fizički gambaju i zajedno padaju na zemlju, kad ih je D. I. pokušao rastaviti, tako da je uhvatio ovog momka sa kačketom, a on je dohvatio ovog bez kačketa, koji je bio obliven krvlju iz vidne rane u predjelu grkljana, pa su zvali hitnu, dok je momak sa kačketom pobjegao.

Izjave ovih svjedoka, koji su bili očevici fizičkog sukoba između optuženog i oštećenog u različitim njegovim fazama, prvostepeni sud je, za razliku od žalioaca, sagledao u cijelosti, imajući u vidu vrijeme i dinamiku događaja o kojem su svjedočili i pravilno zaključio da su u svemu bitnom njihovi iskazi saglasni međusobno, kao i sa iskazom koji je oštećeni dao u istrazi i koji je pročitao na glavnom pretresu shodno članu 288. stav 2. ZKP RS, jer je oštećeni u međuvremenu otputovao u inostranstvo i njegova adresa boravka je ostala nepoznata. Kada u žalbi odlazak oštećenog u inostranstvo smatra „simptomatičnim“, žalilac gubi iz vida da je oštećeni indijske nacionalnosti i da samo privremeno boravi na našem području, a po izjavi MLDB. 2. je njegov krajnji cilj bio odlazak u Ameriku. Kako pobijana presuda nije zasnovana ni isključivo ni pretežno na izjavi oštećenog kao svjedoka, već i na brojnim drugim dokazima koji su bili saglasni sa njegovom izjavom, to što oštećeni nije neposredno saslušan pred sudom i što ga odbrana nije mogla unakrsno ispitati, nije za posljedicu imalo povredu prava optuženog na odbranu, niti pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, kako se to žalbom neosnovano nastoji prikazati.

Oštećeni je u svojoj izjavi opisao kako je po pozivu svoje djevojke MLDB. 2. da joj pomogne, došao do autobuskog stajališta ispred hotela Krajina i tamo je zatekao sa nepoznatim muškarcem, kog je pitao zašto prati njegovu djevojku, na šta mu je on na slabom engleskom odgovorio da je to njegova prijateljica i da on treba da ode, te je opisao kako ga je optuženi, nakon njihovog verbalnog sukoba fizički napao i porezao ga skalpelom, koji je izvadio iz torbice vezane oko struke, u predjelu desnog ramena, nakon čega je on šakom udario optuženog, da bi optuženi njega porezao skalpelom u predjelu vrata i počeo da bježi, pa ga je on spriječio da pobjegne i kada ga je udario u potiljak da su pali obojica na tlo i da je u tom optuženom iz ruke ispao skalpel, a dvojica muškaraca koji su im prišli su ih razdvojili, da bi potom odmah optuženi i pobjegao, a on je vezao majicu oko vrata da zaustavi krv i ostao sa svojom djevojkom da sačeka dolazak hitne pomoći i policije. Opisao je izgled optuženog i prepoznao ga je u PU Banjaluka, gdje je izvršena radnja prepoznavanja optuženog (pošto je lišen slobode pri pokušaju da nakon kritičnog događaja ilegalno pređe državnu granicu).

Imajući sve to u vidu, ovaj sud nalazi da se žalbom neosnovano osporava ocjena prvostepenog suda da je iskaz oštećenog vjerodostojan, nalazeći da je u svemu bitnom saglasan sa iskazima drugih svjedoka i potvrđen izvedenim dokazima objektivne prirode, kako predmetima i biološkim tragovima koji su pronađeni na licu mjesta kritičnog događaja (skalpel, tragovi krvi), koji su bili predmet DNK vještačenja. Ovi su dokazi, uz nespornu medicinsku dokumentaciju i nalaze i mišljenja vještaka sudske medicine o povredama oštećenog i optuženog, prvostepeni sud opredijelili u pravilnom zaključku da je optuženi prvi fizički napao oštećenog i skalpelom ga pokušao lišiti života, kako je to i opisano u izreci pobijane presude.

Kako se iskazi svih saslušanih svjedoka samo u neznatnom razlikuju u pogledu dinamike postupanja optuženog i oštećenog kritične prilike (što se svakako može pripisati samo njihovoj nejednakoj mogućnosti uočavanja zbog različitih mjesta na kojim su se nalazili kritične prilike i različitog vremena od kad su počeli da prate njihove postupke), prvostepeni sud je pravilno zaključio da ni u iskazu nekog od svjedoka, a ni u nekom od objektivnih dokaza, nemaju uporište navodi odbrana optuženog da je njega oštećeni prvi fizički napao i da mu je on povrede skalpelom zadao u samoodbrani, odbijajući od sebe protivpravni napad oštećenog. Kada s tim u vezi u žalbi apostrofira nesporne činjenice da je oštećeni za vrijeme sukoba sa optuženim istog sprječavao da se udalji biciklom i pritom mu nanio tjelesne povrede, žalilac gubi iz vida da se to desilo nakon što je optuženi na autobuskom stajalištu prvi fizički napao oštećenog, hvatajući ga za vrat (što je vidjela MLDB. 2.) i nanoseći mu skalpelom povredu u

predjelu ramena, a potom i reznu ranu u predjelu grkljana (što očigledno nije mogla vidjeti MLDB. 2., ali je vidio i osjetio oštećeni, čiji je iskaz u tom dijelu potvrđen i izjavom svjedoka MLDB. 1., kao i lokacijom pronađenih tragovima krvi oštećenog. Stoga se optuženi, kao lice koje je prvo započelo fizički sukob sa oštećenim, ne može pozivati na nužnu odbranu, niti se može smatrati protivpravnim to što je oštećeni povrijedio optuženog, jer je oštećeni imao legitimno pravo da se brani od protivpravnog napada optuženog, a imao je i legitimno pravo da ga sprječava da napusti lice mjesta izvršenja predmetnog krivičnog djela.

Na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, prvostepeni sud je pravilno primijenio KZ RS, kvalifikujući inkriminisane radnje optuženog kao krivično djelo ubistvo u pokušaju iz člana 124. stav 1. u vezi sa članom 22. KZ RS. S tim vezi su bez uporišta u činjeničnom opisu djela prigovori žalbe da se ne radi o krivičnom djelu ubistvo u pokušaju, već eventualno o krivičnom djelu teška tjelesna povreda iz člana 132. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ RS ili nasilničko ponašanje iz člana 362. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ RS.

Bez osnova su i prigovori žalbe kojima se pobija zaključak prvostepenog suda da je optuženi postupao s direktnim umišljajem. Prvostepeni sud je s tim u vezi pravilno utvrdio da svijest i volja optuženog da života liši oštećenog, proizlaze iz radnji kojima je izvršio napada na njegovo tijelo i život, koristeći se pri tom skalpelom i nanoseći mu povrede u vidu velike rezne rane u predjelu vrata, kao vitalnog dijela tijela kroz koji prolaze i veliki krvni sudovi, čija povreda je samo pukim slučajem izostala, a po izjavi vještaka sudske medicine, dovela bi do smrti oštećenog za vrlo kratko vrijeme.

Ispitujući odluku o kazni, ovaj sud nalazi da osudom optuženog na kaznu zatvora od tri godine, nije povrijeđen Krivični zakonik na štetu optuženog i da su u punoj mjeri vrednovane sve olakšavajuće okolnosti utvrđene na strani optuženog (da je oženjen, otac dvoje maloljetne djece i da je i sam povrijeđen u sukobu sa oštećenim, kao i da oštećeni nije pretrpio teže povrede), dok utvrđene otežavajuće okolnosti (ranija osuda optuženog na zatvorsku kaznu zbog tuče i pokušaj bjekstva u inostranstvo), očigledno nisu dovele do odmjeravanja veće kazne, jer je prvostepeni sud optuženom odmjerio kazna zatvora uz maksimalno ublažavanje shodno članu 54. stav 1. tačka 3) KZ RS, nalazeći da će se izvršenjem i minimalne kazne zatvora od tri godine, na koju se može izreći učinocu predmetnog krivičnog djela, postići svrha kažnjavanja, što se žalbom i ne dovodi u pitanje.

Zbog svega navedenog je utvrđeno da ne postoje razlozi zbog kojih se žalbama pobija prvostepena presuda i da istom nije povrijeđen Krivični zakonik na štetu optuženog, pa je odlučeno kao u izreci ove presude, na osnovu člana 327. ZKP RS.

Zapisničarka
Andrea Granolić

Predsjednica vijeća
Daniela Milovanović

Tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić